

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

Страхът на хората и безстрашието на властващите

Искането за оставка на правителството на причудливата тройна коалиция от стотици хиляди българи продължава, а управляващите продължават да се преструват, че не ги виждат, че всичко върви по мед и масло... И продължават да водят държавата назад към светлото комунистическо бъдеще.

Отчитайки стоте дни на правителството, Станишев и Орешарски заявиха категорично: най-важното им и най-голямо постижение е, че са освободили хората от страха.

Само че всичко, което вършеха през тези 100 дни и продължават да вършат увеличава страха на обикновените хора! Страх от обедняването преди настъпващата зима; от безработицата, а които имат работа – да не я загубят, за да бъдат назначени хора на Станишев, Местан и Волен; от непрекъснато прииждащите към столицата полицаи от провинцията, където вече няма кой да пази реда и кражбите нараснаха три пъти. А най-големият страх е – ако дебелоочиято и грабителството на тройната коалиция продължи ускорително да се увеличава, чашата на търпението народно ще прелее и... ще се пролее невинна кръв. А пролятата кръв ще бъде от обикновените хора, защото властващите си имат и полиция, и жандармерия, и армия и охрана, които ги пазят. Редно е да запитаме управленците: ако се пролее невинна човешка кръв, няма ли да се обади отнякъде съвестта им/доколкото я имат/? И каква им е файдата, че са натрупали богатства и облаги чрез измами, насилие и бруталност, когато са виновни за пролята невинна кръв и за толкова беди?

Да оставим настрана мнението на десномислените българи за стоте дни управление на тройната коалиция.

Ето мнението на бившият министър на МВР в правителството на една предишна тройна коалиция, видният член на БСП Румен Петков: „Моята лична оценка за стоте дни управление на правителството е, че това бяха най-напрегнатите сто дни въобще в историята на България за правителствата, които са управлявали страната!“ Както се казва, коментарът е излишен! Все пак нека отбележим: значи правителствата дори по време на войните не са работели в толкова напрегната и взривоопасна обстановка?! Както и по време на националните катастрофи!

А че правителството на алчната тройна коалиция води страната към нова национална катастрофа, в това вече няма съмнение.

Изходът е един единствен – това, което искат протестиращите – нови избори! Народът ще реши кой да го управлява!

Лошото е, че БЗНС няма да бъде сред бъдещите управници на България!

ИВАН ВАЗОВ
9 юли 1850 - 22 септември 1921

НИВАТА

**Морен орач из нивата сееше,
сееше в ровки бразди,
руен се пот от челото му лееше
и по космати гърди.**

**Гледах как фърляше весело семето -
чисти и здрави зърна.
Сей, земеделецо, днес му е времето,
фърляй добри семена.**

**С жътва богата, със спор, изобилие
бог ще труда надари,
честно и славно е твойто усилие,
бодро засявай, ори.**

**Зная сеячи и други във нивата -
в другата нива у нас:
там ще поникне трънакът, копривата,
не позлатеният клас.**

**Гнило е семето в почвата, плодната,
дето го пръскат они,
плодове грозни ще бликнат в народната
нивица, грозни злини.**

**Хранят с отрова това поколение,
с дело, с примери и реч...
Бъдеще страшно ще жънем в смущение,
жънем го даже ний веч...**

**Сейте, сеячи, доброто засявайте
в младата нива у нас,
истини здави в душите втъпявайте,
важен е днешния час.**

**Сейте ламтеж къмто правда божествена,
сейте любов - не вражда,
милост в сърцата и обич мъжествена
къмто дълга и труда.**

**Жадна за хубаво семе е нивата,
силна е, сочна е тя:
всичко се фаща в горката, родливата:
бурен и клас, и цветя.**

По случай 66 години от убийството на

Никола Петков

публикуваме негов откъс от книгата

„Ал. Стамболийски“, издадена през 1930 г.:

Характерни черти на Ал. Стамболийски

Борческият дух на Ал. Стамболийски пленява и фантазира; този дух е присъща черта само на великите водители на народните маси, на завоевателите, на апостолите, които са се посветили всецяло в услуга на една идея, на един култ. Ал. Стамболийски беше истински водител на земеделското съсловие в България. Вечната му мисъл беше сдружаването на земеделците, а вечният му култ – Български земеделски народен съюз!

Смелостта на Стамболийски е достойна за подражаване. Тя се проявява в делата му, в мъченическата му смърт и във всичко говорено и писано от него. В някои случаи тази негова смелост създаде епоха. Да кажеш в очите на всемогъщия цар Фердинанд, пред когото всички трепереха: „Ваше величество, ако предприемете тази война, вашата глава ще се търкаля по улицата“, е смелост рядка в летописите на историята. Да заявиш пред многолюдното събрание: „Фердинанд е най-големият виновен за катастрофата и той трябва да бъде обесен с главата надолу пред паметника на Цар Освободител“, е риск, който влече след себе си смъртното наказание.

Още от началото, когато се впуснал в политическия живот и до смъртта си Ал. Стамболийски остана смел в атаките си, горд в държанието си, осмислен в най-малките си действия. В началото на зараждащия се БЗНСъюз той е по-умерен и статиите му имат за цел да увещават земеделците към сдружаване, към взаимодействие за запазване на своите интереси. Но когато другите партии с нападки, обвинения, клеми и подигравки подемахт борба срещу Земеделския съюз, Стамболийски не се стресва, не се отчайва. И подобно на рицар, заобиколен от всички страни с неприятели, върти голямата си сабя и нанася тежки удари.

Малодушните не са за него. Той не се боеше от нищо, презираше опасностите и караше и другите да постъпват като него: „Бъдете смели и отивайте докрай в предаността си към делото и борбите...“ Цели 20 години той стоя начело на тази величествена борба, като има за оръжие само съюзния орган в. „Земеделско знаме“. Чрез него той разви, разшири, уясни и оформи идеите и теориите на Земеделския съюз. Смело може да се каже, че Ал. Стамболийски е главният идеолог на земеделското сдружаване. Това се е винаги признавало от Забунова и Драгиева. Днес, благодарение на него, почти никой не оспорва принципите, върху които е сложен БЗНСъюз. Те са нещо самобитно и оригинално. Много по-късно в Западна Европа започнаха да се образуват земеделски съюзи с програми, подобни на българския.

Когато Стамболийски застана начело на управлението на страната, той прояви същата решителност, както в опозиция. Условиата, при които той пое властта бяха особено тежки. България беше победена и разстроена. Великите сили и съседните държави гледаха на българския народ като на омразен неприятел. Той вървеше напред към спасителния бряг непоколебима смелост. Смелост беше от негова страна да подпише Ньойския договор тогава, когато всеки от партийните шефове предпочиташе да излага България на големи опасности, отколкото да изложи името си. Смелост беше да отиде и протегне ръка на Пашич и Венизелос за взаимно разбирателство, въпреки че България беше победена...

Доказал своята прозорливост като държавник, той предсказа и своята смърт в паметните думи, казани пред останките на неговия другар Ал. Димитров: „Аз намирам за най-идеална и най-красива моменталната смърт, дошла при изгнание на дълга.“

ВЪЗПОМЕНАНИЯ:

На 27.09.2013 г.
се навършва 1 година от
смъртта на поета земеделец
ПЕТКО ЗГАЛЕВСКИ

Повторение

Тече реката дълголетно,
тече във своето русло.
След зима идва знойно лето,
след скърби идва радостта.

Часовникът ритмично чука,
брои на времето часа.
До вчера бяхме дечурлига,
днес – пленници на старостта.

От семето се раждат плодове,
плодът в утробата си крие семена.
Тъй в цикли всичко се променя,
живот, години, времена.

Защо за да умира нещо,
друго трябва да се сътвори?
Велико тайнство непознато,
във всичко ти се повтори.

Играят багрите на залеза,
угасват слънчеви лъчи.
За кой ли път така повторно
тъга напират в моите очи?

Петко ЗгалеВСКИ

Една година без поета
земеделец
БОЯН ИЛИЕВ

Дрѳвче на тротоара

Дрѳвче си насадих на тротоара,
пред пейката, до пътната врата,
с надежда тук спокойно да прекарам
последните си дни от есента.

На моето дрѳвче, на клонче младо
ще кацне лястовица с бяла грѳд
и ще запее весело от радост,
че пак се връща в родния си кът.

Аз ще седя на пейката, омаян
през пролетта – от цветен аромат,
а лете ще даря по обичая
децата от квартала с плод богат.

Боян Илиев

Есен

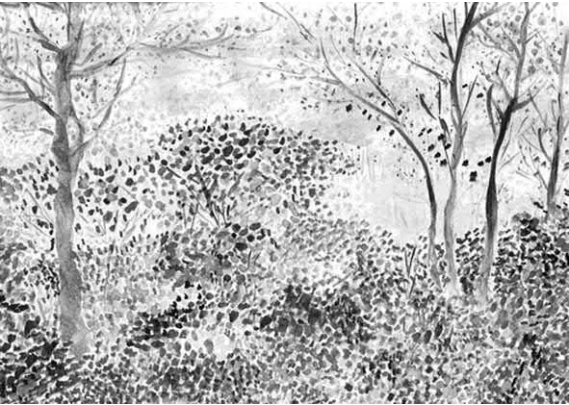
По алеята на парка
златна Есен се задава
Крачи - съща нестинарка
по листа като жарава...

Всяко пламнало дрѳвче
брули тя с невидим прѳт.
Черга от листа тѳче
и застила моя път.

Не листа. По моя път
като мънички слѳнца
ярко греят и тупят
пѳстри кленови сърца.

По алеята на парка
Есента си заминава...
Всяка нейна ярка шарка
в моето сърце остава...

Кирил Назѳров

Встрани от стрѳмното

Листата падат като слѳнчеви лѳчи -
по пясѳка, под ходилата,
и тѳпчем слѳнцето, а после се препѳваме
от паяжините на светлината.

Очите ни се реят в необятното.
Душите, задушени, гинат.
Линеят, вклинени в решетката на тялото.
Вървим по своите пѳтеки вяло.

Встрани не стѳпваме - встрани е стрѳмното.
Листата падат жѳлти, като
слѳнца се гонят, увлечени от хватката на
черна дупка, лѳчите им угасват...

Вървим встрани от стрѳмното
и тѳпчем по лицата си -
утѳпкваме пѳтеките,
не питаме за бѳдното.

Габриела Цанева, текст и рисунки

Поклон пред мъчениците

Наскоро в България гостува голяма група граждани на Италия. Те посетиха големите католически черкви и катедрали в България.

Специално време отделиха за престоя си в гр. Белене, защото искаха да посетят остров Персин и се запознаят с мястото, където хиляди политзатворници (мнозина от които оставят костите си тук) са измѳчвани по време на комунистическия режим в България.

Заместник-председателят на Съюза на репресираните в България г-н Цветко Георгиев разказа свои впечатления от лагера в Персин, където е прекарал две години. Той припомни покѳртителни картини на жестокост и нечовешки мѳчения, на които са били подлагани политическите затворници.

За страданията на затворниците по спомени на баща си и за изстѳпленията на комунистическата власт говори редакторѳт на вестник Литературно земеделско знаме Кирил Назѳров.

Основна заслуга за организирането и осъществяването на това посещение има председателят на общинското настоятелство на БЗНС в Белене Йосиф Бонов.

ЛЗЗ

Затворнически мираж

Разцѳфтяла, белоствола
кѳрши стан бреза-жена:
сѳн сѳнува – полугола
покрай сребѳрна вода.

Бели грани уморено
е отпуснала встрани:
руси кѳдри нажалено
спят на момини гѳрди.

Илия Василев,
„Гласове от мрака“,
сборник, ИК „Ц. Церковски“, София, 1991

Моята орис

От неспокойното небе орисан –
сѳс ботевската буря и мечта –
вървя през времето с бунтовна мисѳл,
опрял перо на пулса на света...

И вред над граници, меридиани,
аз – воин горд, правнук на Аспарух –
оставям дѳх от български балкани
и пламѳци от българския дух!

И пряко властни, сити и известни
поети сѳс порядѳчни рѳце –
аз вливам своите свободни песни
на бѳдещето в будното сърце!

Страхил Планинец,
„Гласове от мрака“,
сборник, ИК „Ц. Церковски“, София, 1991

Селска душа

Изморявам се вече, че старост нерада наставка,
пѳк и болести идват, неволи и грижи различни.
Все по-често сърцето ми в пулса си слаб се забавя.
Изморявам се много, изчезват чувства лирични.

Ала още душата ми селска за кѳра е жадна
и до края си близѳк аз искам така да живея:
предпочитам на някоя нива след време да падна,
вместо в стая без слѳнце и вятѳр безмѳълвно да тлея.

Андрей Василев

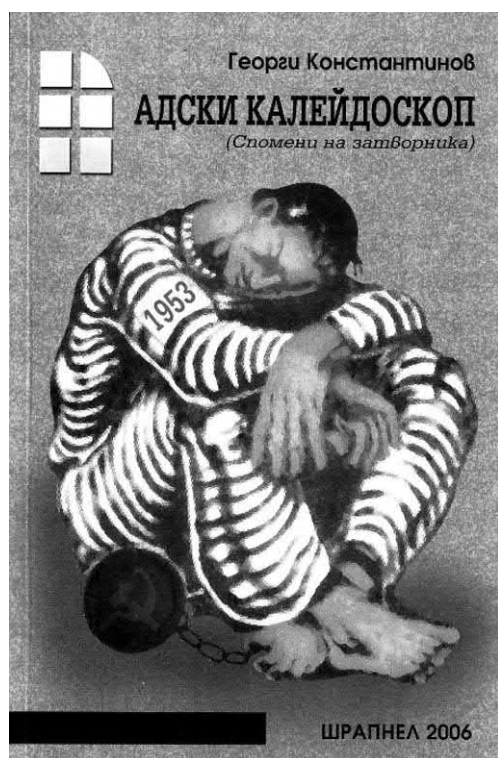
Представяме на читателите ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

Вълнуващи спомени

Мнозина от политическите затворници през годините от 1953 до 1962 познават Георги Константинов – Анархиста, като непримирим антикомунист, който 2/3 от присъдата си е изтърпял в карцери и режимни отделения, което го довежда до психическа депресия. Знаят също, че през 1953 г., дни преди смъртта на Сталин, той е инициатор и изпълнител по взривяването на бронзовата статуя на диктатора в Борисовата градина (Парк на Свободата), за което е осъден на 20 години, от които изтърпява почти половината.

Но малцина познават неговото необикновено перо на разказвач, което е потопено в кървавите преживявания на десетки негови колеги и от него лъха с неудържима сила сарказъм към „копоите“ от Държавна сигурност в книгите му „Адски калейдоскоп“ – I и II том.

Иван Селановски

REQUIEM ЗА КОПОИТЕ ОТ ДС

Представих ги зли, тъпи, жестоки, еднопланови и униформени – не поради някаква манихейска злоба. Нещо повече – търсих с фенер поне един човек сред тях – от милиционерите и надзирателите до полковниците и генералите им, но не намерих такъв. Дори и да го е имало, „работата“ в тъмното ведомство го е умъртвила. Те нямаха души, нито сърца. Те бяха роботи, които се стремяха да убият всичко човешко.

Властолюбие, алчност и лакомия, прикривани със „защита на социализма от враговете на работническата класа“ и садистична отмъстителност заради изхрачените в лицето им истини са основните неща, които бих упоменал, ако трябва аз да издавам характеристика на копоите и най-вече на тяхните вдъхновители и подстрекатели от Политбюро на ЦК на БКП.

Когато беше отменена „историческата необходимост“ никой от тях не се съпротивляваше, никой не пожела да воюва за „идеала“, а се надпреварваха като стадо свини кой пръв ще стигне до новата „пазарно-демократична“... копаня. Остатъците и изтърсаците им вкупом станаха набожни, черкуваха се със свеци в ръка при своя агент Максим и го викаха заедно с клира да им осветява офисите, банките и холдингите им.

Историята не помни по-ревностни салтоморталена и във външната политика, когато обърнаха гръб на московските си чорбаджии и предоставиха услугите си на новите вашингтонски господари срещу гарантиране на известен дивидент* и безнаказаност за старините им и нови престъпления.

дивидент – дял от печалбата, която всеки акционер получава пропорционално на акциите, издадени от акционерното дружество срещу вложения от него капитал

Георги Константинов

Демокрацията, свободата на словото и печата, свободата на мисълта и мечтите

През изтеклите десетилетия, в които трябваше да стигнем до Социалистическия рай, ни подмамваха с какви ли не постижения, които неминуемо ни доближавали до построяването на Комунизма, което значи – до „земния рай“. От дългото очакване обезверени хората решха, че е най-добре всеки сам за себе си да построи този рай, за сметка, разбира се, на тези, които вярват и чакат някаква справедливост. В бетоновия бункер на нашия живот премина полъх, чу се думата „перестройка“, заговори се за 56-то ПМС, от което се възползваха хора, непознаващи думите „справедливост“ и „отговорност“. Алчността набираше скорост и сили, всеки искаше да е първи. В Рейкявик се срещнаха Рейгън и Горбачов и оттам огъня на камината като че ли затопли огромните ледници между двата свята, доминирани от САЩ и СССР. Разговорът им бе на четири очи – дали е имало в него загриженост за обикновените хора?

Годините се низеха... и у нас уж всичко беше държавно, а се пръкнаха и дейности с частен характер... Сега си обяснявам, че това са били онези, от които после се родиха големите банкери с големите частни банки, онези, които вече бяха изучили тънкостите на присвояването на стотинките на доверчивите хора и раздаването на милионите на „своите“ хора... родиха се хотелиерите с веригите луксозни хотели, построени върху държавна земя, закупена за стотинки... крупните търговци във всички сфери на стопанския ни живот, които задушиха първородния вик на кварталните магазинчета... пръкнаха се от нищото фермери и арендатори, които без контрол и срещу закона обработваха хиляди, не... милиони декари „ничия“ земя... и не плащаха нищо на собствениците й...

Промяната, чакана половин век дойде с мотото „Свобода на словото и печата“. Има ли нещо по-съблазнително от тези думи за народ, забравил, че е мислещо и говорещ същество? При това мото милионите се щураха с безсмислени усмивки и най-умното според тях бе да крещат до преграждане подадени им думи от самоизбрали се водачи.

„Партията е виновна за всичко“ – дирижираха от микрофоните водачите, а обикновените, „ние“, от площадите, повтаряха подадените им думи – „Долу БКП“, „БКП е мафия“, „Червени боклуци“... Думи празни, думи опияняващи, кухи... Злобата, болката, разочарованието умело се насочваха към ПАРТИЯТА, като към живо същество. Партията – плътна завеса за всичко сторено, завеса, зад която играчите умело продължиха своята игра, набираха икономическа мощ... и се готвеха отново да поведат вярващите още в тях изстрадали хора.

До промяната всички се страхуваха да не попаднат в групана на т.нар. „ВРАГОВЕ“ и сами се цензурираха... цензурирахме дори сънищата си – особено онези от нас, преминали през подземията на Държавна сигурност, през затвори и лагери.

След промяната народът се оказа омотан в паяжината на страха от ДОСИЕТАТА.

Преди промяната затъпявахме, затрупани от информация за високи успехи и благоденствие. След промяната се заговори за изнесени огромни суми държавни (т.е. народни) пари в чужбина, заговори се за връщането им, за търсене на отговорност от крадците с високи постове от бившия режим... Думи, думи, думи...

Последваха кръгове, групировки, орбити, борци-мафиоти, милиционери-мафиоти, наркодилъри-барони... разкош, раждащ бомби, разстрели, показни побои... Борба за власт и пари, алчност и жестокост, прикрити зад демонстрирана „грижа за народа“... по-точно – за „електората“...

Чуваме, отнякъде много далеч, че имаме и българи с будни умове, с умове на световно ниво... но са някъде там, далеч, другаде, където другите могат да ги използват...

А народът, обикновените милиони, вече не вярват, но още се надяват и чакат...

Чакат без мисъл - така, както са чакали почти пет столетия под турска власт, така, както са чакали почти пет десетилетия под комунистическа власт. И сега, уж свободни, не снемат оковите на очакването, взират се до болка и се надяват, че ще дочакат мига, в който да тръгнат след Данко, понесъл над главата си туптящото си сърце – да им свети... да осветява Пътя им...

Питам се – кога милионите ще осъзнаят, че всеки човек е Данко и осветява пътя си със своето сърце и от тази светлина ще зависи какъв е Пътят.

... Пътят, по който ще тръгне нашата държава, пътят, който ще ни отведе до един слънчев, топъл и подреден свят, или в непрогледната тъма на тресавището...

Ана Василева

ПОЧИВАЙ В МИР!

Живот- борба

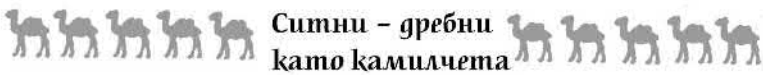
Живот, изпълнен със надежди
и с вяра светла в утрешния ден.
А в дните бурни и метежни -
Съюза до смъртта си запленил!

С перо и мисъл вдъхновена
гърмеше твоят неспокоен глас.
Като камбана разлюлена –
зовеше ни: „Напред към бъдний час”!

Изгнаник клет в чужбина,
прогонен „ВРАГ” из поднебесний мир...
но ти завърна се в Родина:
Живя! Бори се... Днес – почивай в мир!

Иван Селановски

В памет на Георги Атанасов Личев,
репресиран земеделец-николапетковист
1903-1967

Преходът

Кредитните милионери
станаха нагли олигарси,
щедро те подкрепят Орешарски,
а бедните пенсионери
подписи полагат - в нашата Държава
ПРЕХОДЪТ да ПРОДЪЛЖАВА !!!

Пази Боже...

Учен-недоучен,
критикар-всезнайко!
Съвети безплатно раздава,
чужди грешки не прощава!

Атанас Личев

Обществено мнение

Преди да заеме големия пост,
разправяха всички, че Генчо бил прост.
Зае го! И ето внезапни промени:
днес всеки говори, че Генчо е гений.

Следизборна картинка

Политици и търгаши
седнаха в креслата,
а народът сиромашки
си остана с пръст в устата.

Шах

Царят разиграва
тук и там конете
и зад своето стадо
прави той рокадо.
Честичко сгрешава,
но му се прощава:
та нали е по човешки
да се правят грешки!
Но от тези грешки
страдат всички пешки.

Христо Ангелов

Пред казана с мед

Най-новите ни политици
презряха малките лъжици.
Решиха гордите юнаци
да бъркат със черпаци!

След случките

За нов мандат „Атака”
ще има дълго да си чака!

Гатанка

Пред джамията се „биха”,
в Парламента – съюзиха!

Нашенска демокрация

Викаш ли „Оставка”,
викат те за „справка”!

Таралежа

Не си играйте с огъня

В една вечерна емисия една другарка, подкрепяща правителството на г-н Орешарски, обвини телевизията, че пускат стари ленти с цел да заблудят външния свят, че в България има бунтове срещу новата власт.

Какви стари ленти, бе другарко? От 1997 година ли? Стари са онези ленти, когато Вие сте била млада и с букет си срещнала братята „освободители”. Когато загорелите млади солдати ви прегръщаха и целуваха, а вие ги канехте на гости с пренощуване. Това са стари ленти! Ами да ви ги пуснат, да се погледате... По-тревожно е, че в същото предаване българинът мюсюлманин Лютви Местан, когото Бойко Борисов нарече умерен политик, беше категоричен: „...не се знае кои са повече –противниците или подкрепящите правителството.” Нима този просветен, високо интелигентен българин не гледа телевизия? Нека подкрепящите да са стотина-двеста белогриви старци, родени през първата четвърт на миналия век, някои от които спокойно могат да си вземат по някой лев за добро викане. Като са малко – това е възможно. А другите като са половин София, кой да им плати! Те са много, властниците не могат да ги преброят. Пресмятат ги на линеен метър по дължината на магистралата. Точната им бройка може да каже само проф. Константинов, специалистът по математика. Ясно е, че това са млади хора, жадни да видят Родината си преуспяваща, да чертаят сами своето бъдеще, да останат тук, а не да са принудени да бягат в чужбина и да дават своите сили и знания за чужди интереси.

За да докажат, че са силни, БСП и ДПС докараха с автобуси подкрепления, може и от съседите, все едно е изборна кампания. Емблематичен беше случаят с младежа, когото репортерката запита:

-Вие за какво сте дошли?
-Ами на екскурзия – спокойно отговори момчето.
-А знаеш ли кой е министър-председател?
-Мисля, че е някой си Станишев!
-А кой е Президента знаеш ли? Нали сега ще викаш долу Президента?
-Аз, другарко, с политика не се занимавам и кой ни управлява не ме интересува. Казаха ми: „автобуса е безплатен, качвай се” и аз се качих, защо да не си направя една екскурзия до София?

И сега организаторите крещат „Вижте ни колко сме силни!” Без да мислят, че ако протестиращите бяха посрещнали автобусите като белия автобус с народните избраници, ако бяха ги изпроводили с някое жълто паве – за спомен в Кърджали и другите места...

Господа, барутът е толкова сух, че само една капка кръв може да го възпламени. Тогава, не дай си Боже, ако се отприщи онази лавина по магистралата от Горубляне до Орлов мост и дръжките на знамената се превърнат в сопи и стихията щурмува Народното събрание, докато дойдат вашите автобуси, ще бъде късно!

А какви СДС-ари сме си имали, сега добре се разбра. Председателят смачка СДС, Организационният секретар се потурчи, главният редактор на любимия на цяло поколение вестник „Демокрация” натисна бутон в НС и пак ни докара комунистите на власт – да им теглим теглото...

Не може, господа, партии, които са бити на изборите и представляват поотделно някакви си четвъртинки от българския народ, да се репчат, че са победители. Та вие така обиждате милиони българи, които не са гласували за вас и не са съгласни тройната ви коалиция да връща развитието на България с десетилетия назад.

Вървете си! До сега без вас си живеехме в мир и разбирателство и християни, и мюсюлмани, и евреи, и цигани... Кой ви съветва да ни разделяте? Строежът на атомната електроцентра в Белене или стари мераци на Османската империя? Нима искате и у нас да се завихрят събития като тези в Египет, Сирия... Това ли ви съветват чуждите душмани на България?

Господа, не си играйте с огъня! Вървете си овреме!

Стоян Колдов

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Кирил Назъров
предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,
бул. „Дондуков” №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg